

DİNİ ÇALIŞMALARIN MADDİ VE MANEVİ KAZANIMLARI

Allahu Teâlâ hepinizden razı olsun. Hiç şüphesiz cemaatimiz, kardeşlerimiz buraya gelebilenlerden ibaret değil ama herkesin işi, gücü ve çalışmaları eşit olmuyor, imkânları eşit olmuyor. Herkes arzu etse dahi böyle toplantılara herkes katılamıyor. Ama katılanların çok büyük kâr ettiğini, kâr edeceğini; katılmayanların da çok büyük bir fırsata katılmamış olduğunu belirtmem gerekiyor. Daha önceki toplantılardan çıkan sonuçlarla hatıralarınızı göz önüne getirirseniz siz de -tahmin ediyorum- bana katılırsınız.

a. Türkçenin Özünü Korumak

“Avustralya Kotku Üsteri” diyoruz. Hiç kimse “Bu üster ne demek?..” diye düşünmüyor, sormuyor. Galiba herkes hatırladı ve beğendi, benimsedi.

Biz dilimizi de korumak istiyoruz. Dinimizi, örfümüzü, âdetimizi, her türlü zenginliklerimizi, kıymetlerimizi, değerlerimizi; her şeyimizi korumak istiyoruz. Bu arada dilimizi de korumak istiyoruz. Dilimizi korumak; kendi öz

kelimelerimizi kullanmak, yabancı kelimeleri kullanmamakla olur.

Federasyon diye bir kelime var. *Federation*, *federe*; Türkçe bir kelime değil. Türkçesi yok değil ama düşünülmemiş, kullanılmış.

Biz arkadaşlarla her zaman şaka yaparız. Yabancı bir kelime kullandığı zaman 10 Avusturalya doları ceza yedin, deriz. Parayı aldığımız için değil ama uyansın diye söylüyoruz. Buna büyük ihtiyaç var. Çünkü bir zaman geliyor, çocuklar Türkçe kelimeleri bilmez [oluyor], Türkçe kelimelerin yerine İngilizcelerini kullanarak Türkçe cümleler yapan insanlar hâline geliyor. Mesela diyor ki;

“Eger bana bir dop gelirse ben ana bir *kick* yaparam.”

İşler böyle sarpa sarıyor. Onun için “üster” demek, *federasyon* demek.

Derneklerimiz var. Çalışanlardan, kuranlardan, üye olanlardan Allah razı olsun. Onların üstünde olan, üst kuruluş olan Kotku Üsteri, Kotku Federasyonu. Biz birçok bölgedeki derneklerin üst toplantısını yapıyoruz. Herkes bölgesinde kendi derneğinin alanında çalışmaları yapıyor. Allah razı olsun. Çok çalışıyorsa

çok sevap alacak. Ama burası derneklerin üstünde, Avustralya çapında, belki biraz da uluslararası çapta bir toplantı olduğu için şu toplantı çok mühim bir toplantı. Sıradan bir tatil toplantısı değil. Lâlettayin bir eğlence, dinlenme toplantısı değil. Çok ciddi ve çok önemli bir toplantı. Önemi iki noktada:

1.Maddeten, maddî, bakımdan dünyevî bakımdan çok önemli.

2.Dini bakımdan çok önemli.

Belki ikinciye; öneminden dolayı sona almış olduk, önemine göre sıralasaydık öne almamız gerecekti.

Bu toplantımız dinî bakımdan çok önemli. Dinimiz toplanmaya çok önem veriyor. Misal adam öğle namazını evinde kılarsa bir sevap alıyor. Namaz kıldı diye bir sevap alıyor. Kılmayandan bir farkı var, sevap alıyor. Camide kılarsa yirmi yedi kat sevap alıyor. Cuma namazı kılınan camide kılarsa elli kat sevap alıyor. Cemaatin bereketi var, sevaba katkısı var. Birliğin sevabı var. Tefrikanın, ayrılığın, yalnızlığın veya topluluğa katılmamanın günahı, vebali var.

Topluluğa katıldığı zaman insanın bazen sıkıntıları olur. Geçimsizlikler olur, uyumsuzluklar olur. Ondan dolayı da üzüntüler olur. İnsanlar üzülür. Komşusundan üzülür, arkadaşından üzülür, söylediği söze kırılır, yaptığı davranışı hoş görmez. Canı sıkılır, akşama kadar yüzü asılır...

Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* buyuruyor ki;

“Mü’minlerin arasına, topluluğa katılan ama bu arada kendisi eza cefa çekecekse o cefaya da ezaya da katlanan; topluluğa katılmayıp bir kenarda tenhada, dağın başında, evinde tek başına yaşayan müslümandan daha hayırlıdır!”

Topluluğun çok bereketi var. Müslümanlar topluluğu günde beş defa yapıyorlar. Namazların her birisi birer toplantıdır. Hem dinî hem dünyevî faydaları var. Cuma günleri haftada bir, daha büyük çaplı bir toplantı yapıyoruz.

Mesela önümüzdeki cuma o toplantılar akşamın diye -biz buraya geldik, şehir boşaldı, bizim camimiz cumasız kalmasız diye- buradan kalkacağız; bazımız, bir kısmımız Cuma namazına gidecek ki cuma toplantıları çok önemli.

Demek ki şehirlerarası, mahalleler arası bir toplantı oluyor. Namaz toplantıları mahalle toplantısı ama Cuma namazı mahalleler arası, Avustralya düşünülürse belki de şehirlerarası bir toplantı. Mesela evvelki seneler Gladstone'da Cuma namazı kılmaya gitmiştik...

Sonra müslümanlar hac toplantısı yapıyor. Hem ibadet ediyor hem de dünyanın her yerinden renk renk, boy boy, cins cins insanlar oraya gidiyor. O da çok mühim bir toplantı.

Dünyanın en mühim toplantısı hac toplantısı, en büyük çaplı toplantısı! Rakam olarak en büyük çaplı, önem bakımından en önemli, sevap bakımından en çok olan toplantı!

Toplanmak sevaplı. Birleşmek, bir araya gelmek, muhabbetleşmek sevaplı. Ayrılmak, darılmak, küsmek, kenara çekilmek günah. Umumî kural bu.

O bakımdan şu toplantı, temelinde çok güzel bir toplantı. Bunun Avustralya için bir şerefi var, sizler için özel bir şerefi var. Bu toplantıları ilk önce Avustralyalı kardeşlerimiz ortaya koydular. Güzel bir âdet başlattılar. Aileyi bölmeden [toplantılar düzenlendi]!

Adam şapkasını alıyor, ceketini alıyor:

“Ben gidiyorum hanım.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Arkadaşlarla toplantıya...”

Kadıncağz evde kalıyor. Veyahut kadın;

“Çocuklara bak, ben gidiyorum.”

“Nereye gidiyorsun?”

Kadınlar arası gün varmış, oraya gidiyor...

Öyle değil. Biz burada beyefendiler, hanımlar, delikanlılar ve çocuklar; hiçbirini ayırmadan her birinin mizacına, yaşına ve ihtiyaçlarına uygun bir toplantı yapıyoruz. Bir bütün toplantı. Aileyi bütün olarak alan çok güzel bir toplantı. Biz bu toplantıyı yaptığımız zaman, muhtelif şehirlerden gelip toplandığımız zaman umumiyetle yılbaşı eğlencelerinin olduğu tatil zamanında yapıyorduk. Cemaatimiz kendisine yabancı olan âdetlerden sıyrılmış oluyordu. Burada namazlı niyazlı, ibadetli, sevaplı bir toplantıya katılmış oluyordu. Günahlardan uzak kalıyordu.

Ayrıca burada yaptığımız sevaplı çalışmalarından dolayı namazlar, vaazlar, ilim irfan öğrenme öğretme çalışmaları, zikirler, tesbihler ve daha başka sevaplı şeylerden dolayı da burası tek başına elde edemeyeceğiniz

güzellikte dinî mükâfatları, sevapları kazanma yeriniz oluyor. O bakımdan da çok önemli. Keşke senede birkaç defa olabilse! Senede bir olmasa daha çok olsa!..

Bu toplantılardan çok büyük sevaplar kazanılıyor. Maddî bakımdan da çok büyük faydalar elde ettik. Bu toplantıların sonunda Avustralya'da küçücük bir azınlık iken -Avustralya toplumu bizim toplumumuz değil, başka bir toplum- bu toplumun içinde güçlendik, kuvvetlendik. Camiler sahibi olduk, binalar sahibi olduk, eğitim merkezleri sahibi olduk. Dergâhlar sahibi olduk... O bereketten dolayı Türkiye'nin en mühim dindar topluluğu olduk. Siyasete tesir eden, içtimaî çalışmalara tesir eden, eğitim öğretim çalışmalarına tesir eden, irfana, terbiyeye büyük katkısı olan çalışmalar yaptık. O çalışmaların yapıldığı, yapılacağı ana araçları ortaya koyduk. Mesela radyo, televizyon, dergi, yayınevi gibi atılımları o toplantılar sonunda sağladık. Büyük bereketler hâsıl oldu.

İki yönden fayda var: Hem maddî fayda var, kâr var, maddeten kâr var. Hem de mânevî bakımdan, uhrevî bakımdan âhirette

insanın yüzünü güldürecek faydalı bir çalışma olmuş oluyor.

Burada beyler de eğitim görüyorlar. Çünkü her gün yeni yeni dinî bilgiler öğreniyorlar. Hanımefendiler de istifade ediyorlar.

Hanımefendilere çok hizmet borçluyuz. Beyler daha çok camiye gelebiliyor, dinî çalışmalarını daha çok yapabiliyor. Hanımefendilere karşı sorumluluğumuz çok daha fazla. Onlar dünyanın başka yerlerinde ve Türkiye’de belki ihmal ediliyor. Evlerinde çoluk çocukla meşgul olmaları dolayısıyla dinî konuşmaları duyamıyorlar, öğrenemiyorlar. Ama bu çeşit toplantılarda bu bir aile eğitimi oluyor, içtimaî eğitim oluyor, toplum eğitimi oluyor. Toplumsal deneyimleri, tecrübeleri artıyor. Böylece olgunlaşmış oluyor. Çocuklar için çok faydalı oluyor. Ailelerin ufukları açılıyor. Kendi şehirlerinin dışına, yeni yerlere giderek, yeni hayat tarzlarını görerek başka arkadaşların yaşam tarzlarını görerek kendisiyle mukayese ederek mutlaka istifade ediyor. Zaten Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* buyurmuş ki;

“İki müslüman bir araya geldiler mi mutlaka Allah birinden ötekisine istifade ettirir!”

Bu müslümandan o istifade eder, o müslümandan da bu istifade eder. Karşılıklı, tek taraflı olmaz, ikisi birbirinden istifade eder. Hatta Peygamber Efendimiz buyuruyor:

“İki müslüman bir araya geldi mi birisi ötekisini yıkayan el gibidir, birbirlerini tertemiz temizlerler.”

Şimdi bir eli tek başına yıkamak isterseniz ne kadarını yıkarsınız?

Avucunuzun içini!

Ama iki el olunca her tarafı yıkanıyor. İki müslüman bir araya geldiği zaman böyle istifade oluyor. O bakımdan çok faydalı. Bu toplantılarda muhtelif yerlerde oturan kardeşlerimizin birbirleriyle tanışması sağlanıyor.

“Ben onları tanıyorum, tamam, Toowoomba’daki falanca toplantıda beraber olmuş-tuk. Çok iyi bir aile, Allah razı olsun. Allah selamet versin, melek gibi bir hanım, melek gibi çocukları var. Efendi de çok sakin, dindar biri. Ben onları tanıyorum...”

Tanışıklık oluyor, sonra muhabbet oluyor.

Biliyor musunuz ki Allah tanışıklığa, muhabbete, müslümanın müslümanı tanımasına büyük sevap veriyor, biliyor muydunuz?

Bir müslüman yeni bir dost kazandı. Yeni, bugün kazandı. 6 Ocak 2001’de yeni bir kimseyle burada tanıştı:

“Selamün aleyküm. Ben Melbourne’den, sen neredensin?”

“Ben Sidney’denim. Adın ne senin, nerelisin?..”

Yeni bir müslüman kazandık. Bir müslüman, yeni bir müslümanla tanıştığı zaman Allah onu cennette bir derece yükseltiyor. O hâlde bir insanın dostu, tanıştığı insan ne kadar çok olursa derecesi o kadar yukarıya çıkıyor. Uhrevî derecesi yukarıya çıkıyor.

Sonra biliyor musunuz ki insanların birbirleriyle dostluk etmesinin, arkadaşlık etmesinin, samimi muhabbet etmesinin çok büyük mükâfatı var.

Ne kadar mükâfatı var?

Namazla niyazla oruçla haccla sağlanamayacak kadar büyük mükâfatı var! Hem dünyada faydası var hem de âhirette faydası var! Çünkü iki müslüman dost oldu mu Allah, dostu dostundan ayırmayı sevmediği için birisi cennete gitmişse bunlar ayrılmasın diye ötekisini de cennete sokuyor. Birisi cennette çok yüksek

derecelere çıkmışsa bunlar birbirleriyle muhabbetini devam ettirsinler diye ötekisini de onun derecesine çıkartıyor. O hâlde insanlar arkadaşlardan cennette de istifade ediyorlar.

Cennet ehli, cennetteki insanlar birbirleriyle Allah rızası için muhabbet eden insanların en yüksek dereceye sahip olduğunu görüyorlar ve biliyorlar.

Cennetlik iki insan: Ben, Ahmet Bey’le dünyada muhabbet etmişim. Allah lütfuyla, keremiyle bizi cennete sokmuş. Cennetlik insan.

Cennette köşkünün balkonuna çıktığı zaman cennetin gölgelik, loş, rahatlık yerleri, hoş yerleri aydınlanıyor. Nurundan aydınlanıyor. Birbirleriyle kardeşlik eden insanların nurundan [aydınlanıyor].

Fî hâ zilâlin ve üyûn.

Cennetin gölgelikleri var, pınarları var, çayırıları çiçekleri var. Gölgelik yerler aydınlanıyor. Birden ışıyor, ışılıyor. Oradakiler anlıyorlar. Diyorlar ki;

“Yine birbirini Allah için sevenlerden birisi köşkünün balkonuna çıktı. Etraf aydınlandı!..”

Anlıyorlar. Haydi, gidelim Őu műbaređi seyran eyleyelim, diyorlar. Yűzűne bakmak dahi seyran oluyor, cennette cennetliklere bir safa oluyor. Allah o kadar bahâ, o kadar Behçet, o kadar gűzellik o kadar imtiyaz veriyor. Gidip onu seyrediyorlar.

“Hocam, ben tanıyordum, arkadaŐı duydurdum. O Sidney’de, ben de Melbourne’de veya Brisbane’da ama sadece tanıyordum...”

Burada bir de kaynaŐma oluyor. TanıŐmanın űtesinde kaynaŐma oluyor.

O ona bir tepsi yemek gűtűrűyor. O onu çaya davet ediyor. Toowoomba’nın bol yıldızlı, tertemiz havasında, billur gibi havasında akŐaműstű çay içiyorlar, yârenlik ediyorlar. KaynaŐma oluyor, muhabbet oluyor. Muhabbetten çok gűzel Őeyler ortaya çıkıyor. KardeŐlik oluyor ve o dinî kitaplarımızın hadîs-i Őerîflerin, âyet-i kerîmelerin vaad ettiđi műkâfatları alma imkânı oluyor.

Biliyor musunuz, âhirette annelik-babalık, evlatlık, kardeşlik kalmayacak!

b. Ahirette İnsanların Birbirini Suçlaması

فَلَا أَنْسَابَ بَيْنَهُمْ يَوْمَئِذٍ وَلَا يَتَسَاءَلُونَ

*Fe lâ ensâbe beynehüm yevmeizin ve lâ yetesâelûne.*¹

Âhirette nesep bağı kalmayacak, nesep bağı yok! Babalık, kardeşlik, hanımlık beylik kalmayacak!

الْأَخِلَّاءُ يَوْمَئِذٍ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ

*el-Ahillâü yevmeizin ba'duhüm li-ba'din aduvvün.*²

“Bu dünyada birbirleriyle dünyevî dostluk kurmuş olan sarhoşlar, meyhane arkadaşları, kahve arkadaşları vs. birbirlerini günaha götürenler, birbirleriyle ahbaplık edip beraber kumar oynayanlar, oyun oynayanlar vs. birbirlerine düşman olacaklar.”

Neden düşman olacak?

Hakkını isteyecek, bir de suçlayacak:

---

¹ 23/Mü'minûn, 101.

² 43/Zuhrûf, 67.

“Yâ Rabbi! Bu beni günaha sevk etti. Aldı beni, içkiyi ısmarladı. Meyhaneye bu beni soktu...” diye birbirlerini suçlayacaklar.

إِنَّ ذَلِكَ لَحَقٌّ تَخَاصُمُ أَهْلِ النَّارِ

*Inne zâlike le hakkun tahâsümü ehli'n-nâri.*³

Ehl-i nârın birbirleriyle hasımlaşması, birbirlerine davacı olması hak mı?

Inne zâlike le hakkun.

Hak! Birbirleriyle davalı olacaklar! Cenâb-ı Hak'a birbirlerini şikâyet edecekler, düşman olacaklar!

Dünyada dosttu, âhirette düşman olacak. Çünkü birbirlerine zarar verdiler. Birbirlerine düşman olacaklar.

İlle'l-müttekîn. “Müttekî insanlar böyle değil.”

Müttekî insanların dostlukları devam edecek. Nesep bağı yokken babalık-evlatlık kalkmışken kardeşlik bağları çürümüşken silinmişken müttekîlerin kardeşliği birbirleriyle devam edecek. Kardeşler birbirlerini soracaklar,

---

³ 38/Sâd, 64.

arayacaklar, kurtaracaklar! Onun için kardeşliği ne kadar samimi, ne kadar kuvvetli, ne kadar güzel yaparsak onu yapmak için fırını ne kadar çok çatarsak ne kadar çok ısıtırsak [o kadar iyi].

Çünkü bizim maddemiz sert, kolay yumuşamıyor. Bizi eritmek için öyle bir pota lazım ki!.. 4000-5000 derece ısınmalı. Bizim cevherimiz yumuşasın, öteki cevherle kaynaşsın da biz muhabbetleşelim. Bu muhabbeti sağlamak için neler yaparsak kâr. O kadar kârdayız. İşte bu toplantılar böyle amaçlarla düzenleniyor.

Bu toplantılarda bir hafta, on gün, bazen üç aya sığmayacak bilgi kazanılıyor! Gemlik'te bir toplantı yapmıştık, yedi gün sürmüştü. Deniz kenarında bir yeri tutmuştuk. Kış gününde Uludağ'da yer bulamadık. Kar yağsın, kış gününün keyfi kardır diye kar istiyorduk. Ama Uludağ'daki yerler doluydu. Otellerde yer bulamadık. Gemlik'te deniz kenarında bir yer bulundu, denize nazır. Kat kat binalar filan var. Orada bir aile eğitim toplantısı yaptık. Böyle bir toplantı yaptık. Yedi gün; her güne üç tane konuşma, bilimsel konuşmak, eğitici konuşma koyduk. En yüksek vasıflı insanları

getirdik. Profesörler, parti başkanları, yüksek, bilgin insanlar... Türkiye çapında, dünya çapında tanınmış insanları getirdik.

Bir haftalık sıkı eğitimde üç aylık gelişme gösterdik! Küçük çocuklar, 10-12 yaşında çocuklar, ellerinde kalemler; not alıyorlardı. Kâğıtlara bilgileri kaydediyorlardı. En son gün değerlendirme toplantılarında herkese söz verdik. Küçücük çocuklar mikrofonun başına geçti, büyüklere parmaklarını ısırtacak kadar güzel konuşmalar yaptılar! O kadar eğitilmişler, o kadar olgunlaşmışlar. Hayretler içinde kaldık. Bu kadar güzel imkânları niye kullanmıyoruz diye kendi kendimize teessüf ettik.

Siz kar mı istiyordunuz; zevk olsun, sefa olsun, eğlence olsun, diye bir de Allah bir kar yağdırdı!.. Gemlik'te deniz kenarında diz boyu kar oldu! Kartopu oynadık, kaydık, koştuk... Hem tatlı oldu hem de sevaplı oldu. Hem tatlı hem sevaplı oldu.

Buralardaki konuşmalarımızda bir hadis duysak!..

Benim şimdiki açılış konuşmamda kaç tane âyet, kaç tane hadis geçti. Hem de bizi etkileyen âyetler, hadisler geçti.

“Vay be! Demek ki babalık-evlatlık kalmıyormuş, kardeşlik kalmıyormuş!..”

İnsanın tüyleri diken diken oluyor.

“Ahbaplık kalmıyormuş! Aynı ailedendik, vay be! Demek karısı kocasından davacı olacak! Demek ki evlat, babadan davacı olacak! Cehenneme düşenler birbirlerini Allah’a şikâyet edecekler, suçlayacaklar!..”

İnsanın tüyleri diken diken oluyor.

“Müttekîlerin ahbaplığı devam ediyormuş öyle mi? Onların muhabbetleri devam ediyormuş, vefaları, sevgileri devam ediyormuş. Unutmuyorlarmış, o bağlar kopmuyormuş. Müttekîler birbirlerini arıyorlarmış!”

Bu da çok etkili bir şey!

Biz burada bir âyet-i kerîmeyi anlayıp hazmetsek dönsek, bir şu âyeti anlasak hazmetsek vallahi billahi cihana değer! Avustralya’yı verseler ondan daha faydalı olmaz. Çünkü Avustralya’yı alırsın, maddeci olduğun zaman âhi-rette hava alırsın; bir şey olmaz! Ama âyeti alır, ayeti hazmeder, âyete göre hayatını düzenlersen cenneti kazanırsın, ebedî saadeti kazanırsın! Avustralya neymiş ki!.. Avustralya

havada uçuşan bir toz zerresi kadar bile kalmaz. Dünya bir toz zerresi kadar kalmaz.

Cennete girecek bir insanın, en aşağıdaki insanın, cennete en sonuncu giren insanın Allah tarafından verilecek arazileri ne kadar olacak?

Bu dünya ve bu semalar kadar olacak! Her bir insanın en aşağısının [mükâfatı] etrafında gördüğün, tanıdığın kâinat kadar olacak! Artık yukarıdakinin mükâfatlarını tarif etmeye imkân yok!

Âhiret kaçırılır mı? Âhiret sevabı unutulur mu? Bu kadar mükâfat varken âhiret sevabını kazanmak için çalışmaktan bir göz yumup açıncaya kadar geri durulur mu?!..

Onun için şu toplantı son derece faydalı!

Buraya geldiniz, sabah namazını cemaatle kılıyorsunuz. Öğleni cemaatle kılıyorsunuz, ikindiye cemaatle kılıyorsunuz. Akşamı cemaatle, yatsıyı cemaatle kılıyorsunuz... Büyük sevabı var!

Evdeyken yapabiliyor muydunuz?

“Hocam! Allah’ın bildiğini senden ne saklayayım, evde yapamıyorduk...”

Neden yapamıyordun?

“Yapamıyordum hocam. İşten dolayı yapamıyordum. Sabah kalkamıyordum. Saati kuruyordum, çalmıyordu. Üzülüyordum. Geç geliyordum, şeytan bastırıyordu. ‘Yorgunsun, yemektesin, yemekten kalkılmaz, camiye gitme...’ Kılamıyordum.”

Burada beş vakit namaz kılmanın mükâfatı yeter.

Buraya kaç para veriyorsunuz, bilmiyorum. Buranın masraflarını topluca bölüşüyorsunuz. Tek başına olsanız burayı tek başınıza bu kadar ucuza da kullanamazsınız. Tek başına kullandığınız zaman da tat almazsınız. Etrafınızda ahbabınız yok, arkadaşınız yok... Nerede namaz kılacaksınız? Bu adamların hangisi size uyar hangisi uymaz?.. Tek başına olmuyor. Burada ne masraf ediyorsanız bir günde bir vakitte burada beraber olmakla bunun hepsi çıkıyor!

Sabah namazında, sabah namazından sonra oturup işrak vaktine kadar bekleyip iki rekât namaz kılsa sevabı ne?

“Tam bir hac ve umre yapmış kadar, tam bir hac ve umre yapmış kadar, tam bir hac ve umre yapmış kadar sevap var!”

Allahu ekber! Őu sevaba bak!

“Hocam! Ben Avustralya’dan 1976 senesinde hacca gitmiştim de Őu kadar dolar vermiştim de bir ay oralarda kalmiştım da neler çekmiştim. Hem bir de ayağıma bastılar, bir sıkıştırdılar, kaburga kemiklerim çatırdadı. Şöyle oldu böyle oldu, ne kadar zorlandım...”

Bak, sabah namazından sonra oturup işrak vaktine kadar bekleyince [o sevap veriliyor]. Hem de Peygamber Efendimiz üç defa;

Taammetin taammetin taammetin. “Tereddüt etmeyin; tam bir hac ve umre, tam bir hac ve umre, tam bir hac ve umre sevabı!”

“Bu hadisin rivayeti kuvvetli mi?”

Evet. Tirmizî, “hasen hadis” demiş, rivayeti de sağlam!

“Başka hadisler de var mı?”

Evet, başka hadisler de var. Tereddüde lüzum yok.

Cenâb-ı Hak böyle yapana nafile bir hac ve umre sevabı veriyor. Sidney’de de Brisbane’da da Malezya’da da Türkiye’de de Rusya’da da İsveç’te de... Her yerde verir! Sabah namazını kıldıktan sonra işrak vaktine kadar bekleyene bu sevabı veriyor.

Camide kılacak! Namazı cemaatle kılacak! Oturacak, zikrullahla meşgul olacak! 30-40-50 dakika sürüyor. Ondan sonra iki rekât namaz kılacak. Bir hac ve umre sevabını aldığınız zaman bir günde ne kadar büyük sevap kazanıyorsunuz!

Allah rahmet eylesin. Rabbimiz makamını, mekânını âlâ eylesin, mükâfatını ziyade eylesin. Hocamız Mehmed Zahid Kotku bize bu hadîs-i şerîfi hatırlatıp öğretmeseydi uygulattırarak öğretmeseydi biz öteki müslümanlar gibi sabah namazını kılınca gözümüzü pabucumuza dikerdik. Ondan sonra tesbihleri çektikten sonra hızlı hızlı pabucumuzu kaptığımız gibi dosdoğru evimize giderdik. Yatağa giderdik. Zaten uykum alınmadı, diye esneye esneye sabah namazı kılıyoruz. Gözlerimiz kapana kapana... Hemen yatağa giderdik. Ama [Mehmed Zahid Kotku] Hocamız'ın; “Bak bu mühim sünnettir, bunu yapın!” diye yeniden hatırlattığı, öğrettiği; ihyâ ettiği bir sünnet! Onu da yapıyoruz.

Bütün bunlardan şunu anlatmak istiyorum:

Hem dinî bakımdan kâr ediyoruz hem tanışma, kaynaşma, muhabbet oluyor hem dinlenme oluyor.

Benim kafam şimdi değişmeye başladı, kafama çeşitli fikirler gelmeye başladı:

Acaba Brisbane'dan Toowoomba'ya taşınsam mı? Çok güzel havası var, pırıl pırıl havası var, çok temiz. Rutubet yok, insan uyuduğu zaman dinlenmiş kalkıyor.

Rutubetli yerde, hava kirliliği olan yerde uyuduğu zaman sabahleyin üstünden otomobil geçmiş gibi kalkıyor. Tır değil, otomobil geçmiş gibi kalkıyor. Her tarafı ağrıyor. Belini tuta tuta kalkıyor.

“Aman omzumda bir şey olmuş, eyvah boynumda da bir şey var...”

Burada öyle olmuyor. Temiz hava var. Çok güzel bir dinlenme, çok güzel bir tatil. Havuz var, yüzme imkânı var. Kır var, güneş var, çayır çimen var...

Şu güzellikleri Türkiye de kaç kişi görüyor, Avustralya'da kaç kişi görüyor?

Toowoomba bahçeleriyle, parklarıyla ünlü bir şehir. Çok ileriye gitmiş, birden ilerlemiş, gelişmiş bir şehir. Deniliyor ki Avustralya'nın

en güzel havalı yeriymiş. Benim gibi ihtiyarlara bir taneymiş. İyi bir tatil ve dinlenme oluyor.

Dinî konularda bilgileniyoruz. İçtimaî çalışmalarını da nasıl yapacağımızı görmüş oluyoruz.

Bunları biz öğrendiğimiz zaman topluma başka bir insan olarak gideceğiz. Yepyeni, canlanmış, kuvvetlenmiş, nurlanmış, etrafa ışık saçan insan olarak gideceğiz. Burada öğrendiğimiz bilgilerle çok değişik bir şekilde gideceğiz. Bundan sonraki hayatımız güzel olacak, inşaallah daha güzel olacak. Daha güzel çalışmalar yapacağız. Onun için bu toplantılar çok güzel oluyor.

Allahu Teâlâ hazretleri dilerim ki kusurlarımıza nazar eylemesin, hatalarımıza bakmasın. Azımızı çoğa saysın. İbadetlerimizi lütfuyla, keremiyle kabul eylesin. Dualarımızı müstecâb eylesin. Hadîs-i şerîflere bakarak umduğumuz mükâfatları umduğumuzun kat kat üstünde, kendi lütf u kereminden bizlere ihsan eylesin. Cennetiyle cemâliyle cümlemizi müşerref eylesin.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Burada bir de çalışma düzeni öğreniyoruz. Çocuklar da öğreniyorlar. O eski toplantılarda da öyle, çalışma düzeni [öğreniliyor]. Hayatta düzenli bir şekilde çalışan, ciddi bir insan; savruk değil, derbeder, laubali, gevşek değil! Sağlam, ciddi; sözü sağlam, özü sağlam, vaa-dine sâdık, vefalı bir insan! Yamuk değil, çürük değil! Sağlam bir insan nasıl olur, o eğitimi de alıyoruz. Onun için burada toplantılara anında gelmeye dikkat edin!

Saat ayarlınsın!

Ahmet Efendi kapıdan giriyor:

“Toplantı kaçtıydı?”

“12’yi çeyrek geçeydi.”

“Tamam. Benim saatim beş dakika geriy-miş. 12’yi çeyrek geçeye alayım.”

Niye?

Ahmet Efendi dakikası dakikasına, saniyesi saniyesine gelir. Öyle gelin!

Ne dediler?

“Toplantıdan beş dakika önce gelin!”

Neden?

Biraz sandalyeleri çekme, oturma filan derken sizin beş dakika geç gelmeniz bizim toplantımızı yarım saat geriye atıyor. Biz

burada yarım saat geç toplantı yaparız, bizim için hava hoş. Hava hoş, bir şey değil ama eğer trene yetişecek idiyse uçağa yetişecek idiyse hava aldın! Uçağı kaçırsın! Onun için saatinde gelmeye alışalım. Çok dikkat edelim. Kendi kendimize söz verelim: Saatinde geleceğim, sandalyeme anında oturacağım, diye kendimize söz verelim! Anında gelmek çok önemli!

Ben fakültede ders verirken saatime bakardım. Mesela saat 11.00'de dersim var, derse girilecek. Gelmişim, 11.00'e 30 saniye var. Saniyesine bakardım, vallahi bakardım. Saatimin saniyesine bakardım. Ayarlı saat.

Benim saatim iddialıdır. Şimdi 17 geçiyor. Demin 17.00'yi 17 saniye geçiyordu. Üç saniye farkla, göstergesini de biliyorum. Ben saniyesini hesaplıyorum. Dakikasını değil, saatini değil; saniyesini hesaplardım! İçeri girerdim ve çocuklara da söylerdim:

“Bakın, saatinize bakın: 11:00.”

Dakikası 00, ondan sonra saniyesi de 00, tamam. 11.00.00, saatime bakarak sınıfa girerdim!

Bunu neden yapardım?

Zamanın kıymetini öğrensinler diye!

Ömür bir sermayedir, zaman çok değerlidir. Zamanı değerlendirmesini bilelim; harcamayalım, gecikmeyelim, çürütmeyelim. Yok etmeyelim, elden kaçırmayalım. Çok önemli.

c. Tesettür Ve İslami Giyim

Tasavvufta da çok önemli!

“Derviş: Zamanını değerlendirmesini en iyi bilen insandır. Derviş: Zamanını boşa geçirmemesini bilen, değerlendirebilen insandır.” diye tarif ediliyor.

“Derviş zamanı bilmezse zamana aldırmasa zaman onu kılıç gibidir, onu keser!” deniliyor. Testere gibi, motorlu testere gibi, hızar gibi insanı kafasından ayağına kadar ikiye ayırır. Zaman çok önemli!

Sufî, derviş; zamanını gözetecek, o zaman içinde ne yapması gerekiyorsa onu bilecek ve yapacak!

“Benim şu anda ne yapmam lazım?..”

Onu yapacak, o çok önemli!

Toplantılara, namazlara vaktinde geliniz.

Her şeyiniz güzel, Allah razı olsun, daha güzel eylesin.

Benim dikkatimi çeken bir şey var: Çocuklarınıza dikkat edin! Çocuklarınızın giyimine kuşamına dikkat edin!

“Hocam, küçük...”

Küçük ama sen onu öyle giydirmekle o giyime alıştıırıyorsun! O giyim İslâmî giyim değil! Bizim geleneksel giyimimiz değil! Çocuklarınızı İslâmî giyimle giydirin!

“Hocam küçük, ziyarı yok hocam...”

Zıyanı çok! Sen bilmiyorsun, ben biliyorum! Benim arkadaşlarım vardı; küçücük çocuklarına Malezyalı usulü başörtü örttürürdü, uzun etek öyle giydirirdi. Küçük, üç yaşında çocuk, öyle giydirirdi.

Neden?

Öyle alışır, öyle gider.

Hiç unutmuyorum: Çocuk uyuyordu. Ben de annesiyle-babasıyla beraberim, bir yerdeyiz. Çocuk uyumuş kalmış. İki-üç yaşında, belki üç buçuk yaşında çocuk. Göz ucuyla çocuğa bakıyorum: Çocuk uykudan bir uyandı, kendisine bir baktı! Etrafta başkaları var; hemen araştırdı, başörtüsünü buldu, hemen örttü! Başörtüsünün başında olmamasından rahatsız oldu!

Biz başörtücü topluluğuyuz.

Neden?

Başörtüsü İslâm'ın şiarıdır, simgesidir. Başımızı örtmek dinimizin icabı olduğundan biz onun önemsiz olduğunu söyleyenlere hiç benzemiyoruz.

“Önemsiz... Allah kalbe bakar...”

Allah kalbe de bakar dış şekle de bakar!

Avret mahallini örtünmeden namaz oluyor mu? Namazın şartlarından birisi örtünmek değil mi? Setr-i avret, istikbâl-i kible, vakit, niyet; namazın dışındaki farzlarından birisi değil mi? Giyim önemli miymiş?

Hadi bakalım!

“Çıplak da olsa namaz kılabilir...”

Sen ne demek istiyorsun, ne demek istiyorsun? Bugün örtünecek elbisesi olmayan insan mı var? Sen bunu nereden çıkarttın? Eskiler bunu kitaplarına yazmışlarsa yoksulluktan yazmışlar!

Adamın evinde bir tane örtü var. Adam örtüye bürünüyor, camiye geliyor, namaz kılıyor. *es-Selâmu aleyküm ve rahmetullâh es-Selâmu aleyküm ve rahmetullâh*, deyince

hemen camiden gidiyormuş. Birileri durdurmuşlar, demişler ki;

“Sen her sabah böyle yapıyorsun! Peygamber Efendimiz şurada, namazı kıldıktan sonra niye hemen selam verir vermez camiden kaçırıyorsun? Böyle olur mu, otursana biraz, Peygamber Efendimiz’in mescidinde sevap kazansana?..”

Gözlerim yaşarıyor.

Mübarek, boynunu bükmüş. Demiş ki;

“Evde bir tane örtü var. O örtüye ben sarınıyorum...”

Çarşaf mıdır masa örtüsü müdür ne gibiyse bir örtü!

“Ben ona sarınıyorum, burada Peygamberimiz’in arkasında sabah namazını kılıyorum. Güneş doğmadan yetişeyim, diye hızla çıkıyorum ki evime, mahalleme gidinceye kadar güneş doğmasın. Örtüyü hanıma veriyorum; o da bürünüyor, namaz kılıyor!”

Çünkü bürünmeden namaz olmuyor!

Sahâbe-i kirâm İslâm’ı bu yirmibirinci yüzyılın [nokta noktalarından] o kelimeyi siz doldurun, daha az mı biliyorlardı?!.. Onlardan daha mı az biliyorlardı? Niye koşa koşa

götürüyordu örtüsünü hanımına örttürüyor da namazı kıldırıyordu?!..

“Olmayınca câiz...”

Bak, olmadığı hâlde niye böyle yapıyordu? Çünkü örtünmek lazım!

Peygamber Efendimiz diyor ki;

“Meleklerle inaniyor musunuz?”

İnaniyoruz.

İnanmayan var mı?

Cebrail *aleyhisselam*, Azrail *aleyhisselam*... İnanmazsan görürsün, inanmayan da görecek! Azrail *aleyhisselam* onun da karşısına gelecek!

“Gel bakalım imansız, ver bakalım şu emanet canı!..” diyecek.

Meleklerle iman Amentü'nün içinde, imanın esaslarından birisi. Peygamber Efendimiz diyor ki;

“Sizden biriniz yanında bulunan meleklerinden de utansın!”

كِرَامًا كَاتِبِينَ يَعْلَمُونَ مَا تَفْعَلُونَ

*Kirâmen kâtibibîne ya'lemûne mâ tef'alûne.*⁴

İki omzumuzda iki melek var, amellerimizi yazıyor. Her azamızda melekler var, eklemle-
rimizde üç yüz altmış tane melek vazifeli. Biz
meleklerle dopdolu bir varlığız. Haberimiz
yok, kendi kıymetimizi bilmiyoruz.

Sen yalnız olduğun zaman kendini yalnız
mı sanıyorsun?

Vay şaşkın vay, vay şaşkın vay! Sen ne bi-
çim müslümansın, yalnız olmak mümkün
mü?!..

وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ

*Ve hüve meaküm eyne mâ küntüm.*⁵ “Ne-
rede olursanız Allah sizinle beraber!”

Allah her yerde hazır ve nazır, değil mi?

Her yerde hazır ve nazır!

Allahu ekber!

Meleklerle inanıyor musun?

İnanıyorum.

Melekler senin yanında yok mu?

---

⁴ 82/İnfitâr, 11-12.

⁵ 57/Hadîd, 4.

Cebrail *aleyhisselam* Peygamber Efendimiz'e ilk defa görünüp de ilk vahiy geldiği zaman Hz. Hatice anamız Cebrail *aleyhisselam*'ı nasıl denedi?

Peygamber Efendimiz bir şeyler görüyor: “Acaba ben hasta mıyım?” diyor.

Çünkü tabii hâlindeki bir insanın görmediği şeyleri görüyor. Cebrail *aleyhisselam*'ı görüyor, Cebrail *aleyhisselam* söz söylüyor...

Tereddüt ediyor:

“Acaba ben hasta mıyım, hayal mi görüyorum?”

Hz. Hatice anamız dedi ki;

“Sen, o melek senin yanına geldiği zaman bana haber ver.”

Hatice anamız ne hatunmuş! Peygamber Efendimiz'e;

“O melek geldiği zaman bana haber ver.” dedi.

Peygamber Efendimiz dedi ki;

“Yâ Hatice! Geldi şimdi, melek geldi!”

Hz. Hatice anamız Peygamber Efendimiz'in yanına gitti:

“Şimdi yine orada mı?”

“Yine orada.” dedi.

Biraz daha yakınlaştı:

“Yine orada mı?”

“Yine orada.” dedi.

Aile ya, Hz. Hatice anamız Peygamber Efendimiz’in eşi ya! Ondan sonra başından örtüsünü alıverdi, Peygamber Efendimiz’e samimi, ailevî bir yakınlık içinde sarılınca;

“Şimdi?..” dedi.

“Yok.”

“Sen hiç tereddüt etme, sana gelen melektir.” dedi.

Hemen anladı. Hz. Hatice anamızın ferasetine bak, mâşaallah. Hemen anladı. Çünkü melek utanıyor. Aile, karı-koca birbirlerine yakın olunca sarılmaya başlayınca melek, Cebrael *aleyhisselam* utanıyor, çekiliyor.

Peki, melek senden utanıyor da sen niye melekten utanmıyorsun? Sen niye melekten utanmıyorsun? Benim meleklerle inandığım nerede kaldı? O mübarek melekler her yere girebilir çıkabilir, o utanıyor da çekiliyor da sen niye utanmıyorsun be müslüman kardeşim?!..

Allahu Teâlâ hazretleri bizi şuurlandırın!

Aman çocuklarınıza İslâmî giyim giydirin!

Pantolon giydiriyorsunuz, vapur bacası gibi paçaları oluyor. Yeni moda öyle! Dizin altında, paçalar da geniş. İçine ben de girerim, Ahmet Bey de gelirse o da karşı paçaya girer. İkimiz bir pantolona sığarız.

Şimdi bu pantolonla çocuk namaza geliyor. Tamam, hoş geldin, aferin, çok iyi. Oturuyor, kalkıyor, dizlerini dikiyor. Pantolonun paçası geniş olduğundan arkalara kadar görünüyor. Sen bunun dizin altında olduğuna bakma; dizin altı değil, mahrem yerlerine kadar görünüyor. Olmuyor.

Giydiğiniz -setre pantolon derler- şalvar değil. Çünkü bunlar çatal bacaklı, bunlar Avrupaî pantolon. Dedelerimiz böyle pantolonu görünce acayıplerine giderdi. Şaşırırlardı.

Neden?

Onlar bol şalvar giyerlerdi.

Konya'yı bilmiyor musunuz? Urfa'yı bilmiyor musunuz?..

Onların hiç çatal bacakları filan görünmezdi. Bu pantolonlardan bile neler görünüyor. Hiç tahmin etmezsiniz.

Dizden yukarısı mahrem değil mi?

Mahrem!

Denk geliyor, aradan oraları görünüyor.

Kadınlar manto giyiyor, ben bizim hanıma çarşı pazarda çok göstermişimdir:

“Bak şu mantolu hanım, görüyor musun?”

“Görüyorum.”

“Bak, şimdi eğiliyor, tezgâhtan bir şey alıyor...”

Mantosu var, mantosu var ama eğildiği zaman arkası açılıyor. Dizinin çok yukarılarına kadar açılıyor, farkında değil.

1. Tesettürünüzü güzel yapın!

2. Çocuklarınızı da güzel giydirin! Uzun pantolon giydirin, uzun kollu giydirin... Bir şeyler yapın! Ne yaparsanız yapın, koruyun!

Bir de çocuk tesettürlü giyinmeye alışsın! Alacağınız zaman tesettürlü olmayan giyimi almayın, eve sokmayın! Yok!

Şimdi kızlara atlet gibi giydiriyorlar.

“Hocam! Küçük, çocuk daha küçük...”

Sonra kısa etek giydiriyorlar. Devlet operasının balerinleri gibi giydiriyorlar. Hani Sidney’de opera binası var, oradaki balerinler gibi giydiriyorlar.

Balerinler nasıl, bu bale denilen şey ne biçim bir şey?

Vücuda yapışık çorap gibi bir şeyi giyiyor. Üsten de yapışık alttan da yapışık. Mûsiki eşliğinde şöyle yapıyor böyle yapıyor...

“Sanat! Laf yok! Laf söylemeyin! Sanat!..” deniliyor!

Biz müslümanız, mü’miniz! Allah’ın sevdiği kullar olmak istiyoruz! Bizim hâlimiz başkadır. Bizim giyimimiz başkadır. Bizim usulümüz başkadır. Herkesin usulü başka! Belli oluyor!

“Bu falanca milletten, şu da falanca milletten...”

Çoğunun giyiminden anlıyoruz. Giyiminden kuşamından anlaşılıyor. Onun için çocuklarınıza da tesettüre riayet edin, dikkat edin! Güzel giyinsinler! Çocukluktan alışsın!

Allahu Teâlâ hazretleri şu toplantılarımızı hayırlı, mübarek eylesin. Maddeten kârlı, verimli eylesin. Mânen ecirli, sevaplı eylesin. Yaptığımız ibadetleri lütfuyla, keremiyle kabul eylesin. Dualarımızı müstecâb eylesin. Çok büyük sevaplar alarak çok faydalanmış olarak çok güzel sonuçlara ulaşmış olarak ayrılmayı

cümlemize nasip eylesin. Toplantılarımızın her anı, her günü, her çalışması hayırlı, mübarek olsun.

Allah hepinizden razı olsun.

es-Selâmu aleyküm ve rahmetullâhi ve berekâtüh!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

10 Şevvâl 1421 / 06.01.2001

[Bütün DİĞER ÇEŞİTLİ KONUŞMALAR'a
PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

